

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném předsedy Ivo Pospíšila a soudkyň Sylvy Šiškeové a Lenky Bursíkové v právní věci žalobkyně: **100MEGA Distribution s.r.o.**, se sídlem Železná 681/7, Brno, zastoupené JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. 5929/22/5300-21442-713011, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného proti výroku I. a žalobkyně proti výrokům II. a III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2026, č. j. 30 Af 21/2022 - 425,

t a k t o :

I. Řízení o kasační stížnosti žalovaného proti výroku I. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2026, č. j. 30 Af 21/2022 - 425, **se z a s t a v u j e .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Specializovaný finanční úřad žalobkyni na základě několika daňových kontrol odepřel nárok na odpočet daně z přidaného hodnoty a doměřil ji platebními výměry za zdaňovací období srpen 2016, listopad 2016, leden 2017, duben až červen 2017, srpen 2017, září až prosinec 2017 a leden až únor 2018 (doměřené a vyměřené částky za jednotlivé měsíce se pohybovaly v rozmezí cca 3 - 18 mil. Kč). Finanční úřad dospěl k závěru, že v těchto zdaňovacích obdobích se žalobkyně účastnila daňového podvodu. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou, kterou krajský soud nejdříve v celém rozsahu zamítl (rozsudek ze dne 14. 8. 2024, č. j. 30 Af 21/2022-277). Tento rozsudek však Nejvyšší správní soud následně zrušil a zavázal krajský soud, aby znovu posoudil druhou, subjektivní podmínku pro odepření nároku na DPH kvůli zapojení do daňového podvodu (rozsudek ze dne 26. 3. 2025, č. j. 1 Afs 266/2024-101). Krajský soud následně vydal nyní napadený rozsudek, jímž v části žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí v části zrušil (výrok I.) a ve zbytku ji zamítl (výrok II.). Výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[3] Proti napadenému rozsudku podal kasační stížnost jak žalovaný (dále jen „stěžovatel“) – v rozsahu výroku I., tak také žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) – v rozsahu výroků II. a III.

[4] Podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 5. 2026 vzal stěžovatel svou kasační stížnost v plném rozsahu zpět. Soud proto řízení o kasační stížnosti žalovaného proti výroku I. napadeného rozsudku zastavil podle § 47 písm. a) ve spojení s § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Dále pokračuje pouze v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti výroků II. a III. napadeného rozsudku.

[5] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první citovaného zákona tak, že z důvodu zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2026

Ivo Pospíšil
předseda senátu